

Tilburg University

Benadelingsprocedure bij ambtenaren kan niet via kantonrechter

Jellinghaus, S.F.H.

Publication date:
2013

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):

Jellinghaus, S. F. H., (2013). *Benadelingsprocedure bij ambtenaren kan niet via kantonrechter*, No. BY7860, Jan 03, 2013. (Rechtspraak voor medezeggenschap; Vol. 20, No. p. 23-24).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Benadelingsprocedure bij ambtenaren kan niet via kantonrechter

Omdat een ondernemingsraad zich niet kan vinden in de disciplinaire sancties die een overheidswerkgever heeft opgelegd, legt hij de kwestie voor aan de kantonrechter. Deze is van mening dat een dergelijke kwestie is voorbehouden aan de bestuursrechter. Vervolgens wendt de ondernemingsraad zich tot (uiteindelijk) de Centrale Raad van Beroep. Deze oordeelt dat de ondernemingsraad te laat is om deze vordering aanhangig te maken en verklaart de ondernemingsraad niet ontvankelijk.

Artikel 21 Wet op de ondernemingsraden
Artikel 36 Wet op de ondernemingsraden
Algemene Wet Bestuursrecht
Centrale Raad van Beroep, 3 januari 2013 - BY7860,

Feiten

Een tweetal leden van een onderdeelcommissie die als ambtenaar werkzaam zijn bij een penitentiaire inrichting krijgen een berisping opgelegd. De ondernemingsraad kan zich met deze strafmaatregel niet verenigen. Daarbij is de ondernemingsraad van mening dat sprake is van een benadelingshandeling. Dit is op grond van artikel 23 WOR verboden. Om deze reden legt de ondernemingsraad het geschil ook voor ter bemiddeling door de bedrijfscommissie. Deze is van mening dat sprake is van een benadelingshandeling. Vervolgens legt de ondernemingsraad de kwestie voor aan de kantonrechter, maar deze is van mening dat hij niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen. Hij stelt dat het hier gaat om een ambtenaarrechtelijk geschil waarop de Algemene wet bestuursrecht van toepassing is. De procedure van artikel 36 WOR is in zijn ogen niet hiervoor bedoeld.

Vervolgens stelt de ondernemingsraad (alsnog) bezwaar in tegen de disciplinaire sanctieopleggingen. De minister ziet geen aanleiding om het bezwaar gegrond te verklaren. Vervolgens wordt de kwestie aan de bestuursrechter van de rechtbank voorgelegd. Deze oordeelt dat niet tijdig in bezwaar en beroep is gekomen. Als gevolg hiervan staan de straffen vast. De bemiddeling door de bedrijfscommissie kan niet worden gezien als een nieuwe omstandigheid die het instellen van bezwaar en beroep na het verstrekken van de wettelijke termijn rechtvaardigt. Er is geen sprake van een novum en de rechtbank behandelt de kwestie dan ook niet inhoudelijk. Hierop stelt de ondernemingsraad beroep in tegen deze uitspraak bij de Centrale Raad van Beroep.

Oordeel Centrale Raad van Beroep

De Raad overweegt dat uit de wetsgeschiedenis kan worden opgemaakt dat het kennelijk de bedoeling van de

wetgever was om benadelingsgeschillen binnen de publieke sector te laten beoordelen door de bestuursrechter bij de rechtbank en de Centrale Raad van Beroep. In een dergelijke situatie is bemiddeling vooraf door de bedrijfscommissie ook niet noodzakelijk. Dit komt omdat de bezwaarschriftenprocedure een eigen voorfase kent. Voorts staat vast dat een ondernemingsraad bij een benadelingsprocedure als belanghebbende kan worden aangemerkt. Dit betekent dat hij als procespartij kan optreden.

Uit het dossier blijkt dat de individuele ambtenaren om hun moverende redenen hebben gekozen om de disciplinaire maatregelen niet aan te vechten. Er is niet gebleken van nieuwe feiten en omstandigheden. Derhalve is de ondernemingsraad terecht door de rechtbank niet ontvankelijk verklaard.

Aantekening

Benadeling van medezeggenschappers is niet toegestaan. Dit staat duidelijk in artikel 21 WOR verwoord. Tevens is er in het Burgerlijk Wetboek een opzegverbod opgenomen. Dit opzegverbod geldt binnen het ambtenarenrecht doorgaans niet. Het staat gewoonweg niet in de toepasselijke reglementen. Echter, we zien dat bestuursrechters die hiermee worden geconfronteerd terughoudend zijn bij hun oordeel.

Het is vreemd dat de kantonrechter van oordeel is dat een benadelingshandeling niet door een ondernemingsraad kan worden voorgelegd overeenkomstig artikel 36 WOR. Dit artikel geeft immers aan dat naleving van de wettelijke bepalingen gevorderd kan worden en eigenlijk zou dan artikel 32 WOR ook hieronder moeten vallen. De Centrale Raad ziet dit toch anders en dat is vreemd. Zeker nu hiermee een verschillende behandeling ontstaat tussen publieke en private medezeggenschap. Iets wat juist niet was beoogd door de wetgever. Ik denk dan ook dat het oordeel van de Centrale Raad onjuist is. Desalniettemin moeten we het hier thans mee doen. De Centrale Raad is immers de hoogste ambtenarenrechter in het land.

Voor de praktijk betekent dit dat een ondernemingsraad die tegen een benadelingshandeling van een of meer medezeggenschappers wenst te ageren, dit moet doen over de boeg van de Algemene wet bestuursrecht. Dit betekent dat de ondernemingsraad binnen zes weken nadat hij van het besluit tot het opleggen van disciplinaire maatregelen heeft kennis genomen, bezwaar kan aantekenen bij het bestuursorgaan dat het besluit neemt. Na deze bezwaarfase kan beroep bij de bestuurskamer van de rechtbank worden ingesteld.

In deze kwestie ging het fout doordat de ondernemingsraad had verzuimd om niet binnen zes weken bezwaar aan te tekenen. Dat is pas gebeurd nadat de kantonrechter de ondernemingsraad niet ontvankelijk in zijn vordering had verklaard omdat naar zijn oordeel een verkeerde procedure werd gevolgd. Het is niet het verstrijken van deze zes weken, een zogenoemde fatale termijn, alleen mogelijk om bezwaar of beroep aan te tekenen wanneer er nieuwe feiten en omstandigheden bestaan. Het enkele feit dat een verkeerde procedure is gevolgd is hiertoe onvoldoende.

Het blijft dan ook zuur voor de betrokken medewerkers. De disciplinaire maatregel blijft in stand, ook al vond de bedrijfscommissie dat het onterecht was.

Let op

De ondernemingsraad die wenst te procederen kan de hieraan verbonden kosten voor rekening van de ondernemer laten komen mits hij de kosten vooraf heeft gemeld. Dit blijkt uit artikel 22 WOR. Wel moeten de te maken kosten redelijk zijn. De rechtspraak heeft laten zien dat het maken van juridische kosten in verband met een procedure doorgaans als redelijk wordt aangemerkt.